

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

Política: desaparició o supervivència?

Ni el món és llis ni la història és uniforme

El professor de filosofia Harold Bernat va publicar l'any 2017 un assaig atípic i corrosiu sobre l'esvaniment, el desmai, de la política (*Le néant et le politique. Critique de l'avènement Macron*)

És ben cert que hi ha força discursos oficials i també molts comentaris dels mitjans de comunicació que van celebrant l'evicció, el bandejament, de la política.

I no hi ha pas gaires filòsofs ni pensadors que facin un pas endavant per a posar-nos en guàrdia dels perills d'aquests discursos ni per a denunciar els subterfugis que s'amaguen sota aquell discurs "modern".

A Harold Bernat no li agraden, gens ni mica, els artificis que s'esforcen per fer-nos creure que el món ha esdevingut llis, la història uniforme i el pensament tan apaivagat com la societat, ja estabilitzada per sempre més.

Al contrari, està convençut que intentar reduir així al no-res tot el que és negatiu o discrepant suposa matar alhora la història, l'humà i la política.

Perquè la política és un enfrontament permanent sobre el sentit de la vida, el de la vida col·lectiva, el de la història comuna i el del futur a construir.

Per això ens cal, és urgent, una mena de defensa i il·lustració de la necessitat vital d'un pensament crític.

Ens hem d'oposar, ho hem de fer amb força, de manera honesta i decidida, a l'acceptació resignada de la desaparició anunciada de les divisions profundes, de

les utopies i de les contradiccions humanes.

Recordem la bonica formulació de Max Weber (*Le savant et la politique*, Plon, 1959). "És perfectament exacte dir, i tota l'experiència històrica ho confirma, que hom no hauria pas pogut aconseguir el possible si al món hom no s'hagués encarat a buscar l'impossible."

Precisament per això no podem pas deixar desaparèixer la política sota la gestió adminis-

La víctima és la democràcia, i no s'hi val invocar els vots rebuts com a excusa

trativa ordinària i asèptica. Ni tampoc ofegar les oposicions radicals sota un consens de façana.

La gestió liberal-conservadora del govern Esport és, com qualsevulla altra, respectable però no inqüestionable.

Tanmateix l'ús monopolístic dels aparells de l'Estat i dels mitjans de comunicació públics no té gran cosa de respectable. És una pràctica comuna en democràcies febles, que han renunciat al reformisme com a instrument polític.

La víctima col·lateral de tot plegat és la consistència democràtica. I no s'hi val a invocar, com a excusa absolutòria, els vots rebuts.

La pinça autoritària està deixant sense aire una democràcia que ja estava força estrangulada.

La primera operació de qual-sevol poder que actua de manera abusiva és negar el seu caràcter autoritari.

Per això la primera de totes les baralles és la que es fa amb el diccionari. No podem resignar-nos a abandonar el sentit, el significat de les paraules.

Hem d'emprar la paraula com a eina, invocar la norma com a marc, i hem de tenir la política com a tasca ciutadana.

Que el sistema polític representat per la Constitució del 1993 necessita reformes ja no ho discuteix ningú. El problema és que no hi ha acord sobre quines, ni és fàcil que n'hi hagi.

Per això ens cal, ara més que mai, fer política.

Però tothom ha de saber que en aquest procés alguna cosa s'hi deixarà. No tot sortirà com es voldria, però l'acord en si mateix convalida i consolida el seu contingut. Ens hi juguem molt; fins i tot massa. Ni els profetes del desastre se'n podrien aprofitar. Val més un pacte de llarga durada que administrar per sempre un desastre de projecció indefinida.

La sotragada ha estat massa forta i ens obliga a pensar en llargs terminis per tal de pair tot el que la Covid-19 ens deixa, de moment, com a llegat.

Sortosament la situació sembla que ja voreja el post-Covid-19, però els discursos són com els d'abans. Són anti-quats, anacrònics. Tant costa reaccionar? No hi ha possibilitat d'arribar a un –només un! – gran acord?